

Адреса Редакції і Адміністрації: „Український Голос“ Перемиськ, Побережжя ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві № 142.807. Передплата в краю вноситься 10 зол. річно, 5-50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. (передплату в Чехословаччині складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно, для Америки 2 1/2 дол. річно.

Ціна прим. 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 1 1/2.—2 1/2. Рукописів Редакція не ввертає. Неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Тираж оголошень за текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0'24 зол. пол. для дрібних промисл. укр. інстит. 0'16 зол. п. Дрібні оголошення по 0'15 зол. п. за слово, найменше дрібне оголошення 1 вол. п., для шукаючих праці подані безпосередньо до Адм. по 0'10 зол. п. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожчі на першій сторінці 300% дорожчі. Рахунки платів і заскажальні в Перемиські, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

Народна торгівля.

В передовиці „Сила нації“ виказали ми, які великанські суми платять наш нарід посередникам, у яких купує товари і в яких збуває свої продукти. Супроти того піднесено бажання до нашого громадянства, щоб воно старалось розвинути торгівлю, як задоволяла всі потреби народу: доставляла йому всіх товарів і забирала від него всі продукти.

Це можна досягнути вже в найближчій часі, коли наше громадянство усвідомить собі значіння народної торгівлі і коли воно буде полагоджувати всі свої орудки у своїх торговлях. Але треба, щоб кожний громадянин взяв собі цю справу до серця, сам сповняв цей народний обов'язок, і інших не тільки заохочував до цього але і контролював. Громадянин, який не сповняє цього найкращого обов'язку повинен стати посміховиском загалу.

В тім напрямі повинна вести пропаганду ціла наша преса. Наша сільська інтелігенція повинна селянству усвідомити вагу народної торгівлі. Тому почавши від церковної проповіді а скінчивши на розмовах в читальні — треба підносити вагу народної торгівлі.

Наші батьки і діди назвали нашу першу торговельну інституцію „Народна Торговля“. Основана вона тому 43 роки, але ледви спромоглась на 17 склепів в краю. Успіх це дуже малий за 43 роки існування. А вина тут і по стороні громадянства. Інституція мабуть за мало виказувала експанзивного розмаху і агітації, а громадянство за мало звертало увагу на свою інституцію.

Отже тепер, коли наше народне сумління будеться, коли лунає клич: розвиваймо народно торгівлю, то наша інституція того імені повинна всю енергію вложити в здійснення цього клича. Вона повинна допомогти громадянству виконати свій обов'язок.

Як це розуміти? Кажемо полагоджуймо свої орудки у своїх купцях, а між іншими в „Народній Торговлі“. Добре скажуть львівські громадяне, але якже-ж нам з личаківської, чи городецької вулиці бігати до ринку по 1 кі мила або рижку. Якби так — „Народна Торговля“ мала склеп на личаківській, городецькій і тд. улиці, то все купувалиби там.

Це оправданне по часті слухає. І тому дивним видається кожному, що „Народна Торговля“ за 43 роки існування спромоглась ледви на оден склеп у Львові. Не оден але двадцять склепів повинна „Народна Торговля“ мати у Львові. Те саме, що про Львів, треба сказати про всі більші міста Перемиськ, Станіславів, Тернопіль, Коломию і тд. Тут також повинно бути кілька склепів. Також не повинно бути меншого міста, де не булосклепу „Народної Торговлі“ — хіба що там є вже приватні укр. купці, які обслуговують ціле тамошнє громадянство.

До цього повинна стремити „Народна Торговля“ і це зреалізувати в можливо в найкоротшім часі. Ба, але і „Народна Торговля“ має слухати оправданне: „грошей нема“. І тут вона має претенсії до громадянства і громадянство му-

сити прийти в поміч „Народній Торговлі“ передовсім уділами. Кожний свідомий громадянин мусить бути членом „Народної Торговлі“ і наша преса мусить виконувати контролю, чи дійсно кожний, в першій мірі, інтелігент, є членом „Народної Торговлі“. В члені „Народної Торговлі“ повинна теж вступити кожда церква, кожда сільська інституція ітд. Тому управа „Народної Торговлі“ повинна цілий край поділити на райони з осередком своїх складів і управителі тих складів хай віднесуться письменно до кожного інтелігента, до кожної церкви зі зазивом, щоби вступили в члені, уможливаючи кожному сплату уділу навіть ратами. Що місяця повинен бути виказ нових членів оповіщений в пресі — по повітам, щоби громадянство мала контролю. При такій агітації і сильній контролі можемо в короткім часі приєднати 5000 членів з уділами 10000 доларів, щоби уможливити „Народній Торговлі“ вже цієї осені отворити кілька склепів. Кажемо доларів, бо уділу треба забезпечити твердою валютою.

Також „Народна Торговля“ повинна частіше оповіщувати, що приймає завіті найдрібніші вкладки в твердій валюті і то за посередництвом своїх складів. Годі прецінь кілька доларів з Городенки чи Чорткова везти чи посилати аж до Львова.

На закінчення замітимо, що до нині ми не маємо свого ресторану, кавярні і тд. у Львові і у всіх більших містах. Тянемося по чужих, бо своєї нема. Тут за мало енергій викazuje наша „Народна Гостиниця“, яка вже тепер повинна мати в кождім більшій місті свій готель, ресторан, каварню і тд. На теж вона і „народною гостинницею“.

Нації, що не мають в своїх руках торгівлі, промислу, банків і преси, в економічними і політичними невільниками інших націй.

Лист з Америки.

Філадельфія, д. 25. червня 1926.

Радувались ми дуже, коли до нас прїїхав єп. Богачевський, бо лучили ми з його прїїздом великі надії. Та завелась ми, гірко завелась. Розчарованне — отсе слово найкраще ілюструє настрій цілої дієцезії єп. Богачевського. А шкода! Чоловік це працюючий, витривалий мігби велику прислугу привнести церкві і народови, але щож нещасна тактика, непоміркованість, впертість — обезцінюють його працю. В цілій дієцезії гуде, нарід буряться. Священники лагодять ситуацію, як можуть, але ледви чи довго дається такий стан удержати. Тепер опінія публічна схвильована справою о. Гліба Верховського. Це в Москаль, який привняв обряд греко-катол. і дістав від єпископа Богачевського

українську парохію. Парохіяне кажуть, що не розуміють о. Верховського і тому просили о священника Українця. Але єп. Б. відмовив і парохіяне розпочали бойкот о. В., який триває вже 10 неділей. Справа дісталась до преси і тепер заповняє цілі шпальти.

Ще одна справа не скінчилась, а вже прилюдна опінія схвильована другою справою. Дня 3. червня обходив єп. Б. свої іменни. Витали його з іменними сироти-дівчата. А підхлібні монахині, знаючі слабу сторону єп. Б., „інтернаціональний католицизм“, зложили 5 доларів на католицьку місію в Китаю. І от сироти-дівчатка дали в дарунок єп. Б. паспорт кунна маленького китайського хлопчини, якого купили за 5 доларів і казали охрестити іменем „Константина“. Та колиб це сталось між 4 стінами, то лихо бери. Але орган єп. Б. „Америка“ описав цю китаїську парадію і зазначив, що єп. Б. був незвичайно зворушений тим подарунком, а саме, що малого Константина купили за 5 доларів від поганських родичів.

Це обридливє комедіянтство підслєсників бурило так прилюдну опінія, що в тій справі мусілазабрати слово навіть поважлива і найбільше впливова і початна „Свобода“. В ч. 133 з дня 10. червня в статті „Чайнаванна імя рек: Константин“ пише так:

„Думаємо, що й без нас в кому навороті чайнаменів на католицьку віру і не треба братися за те діло аж нашим бідним сиротам. Є кому давати гроші на католицьку місію в Китаю і не треба аж нашим сиротам сушити собі тою справою голову. А коли сироти а зглядно їх настоятелі такі вже благородні, так хай би вчили наших сиріт складати центи на наш поневолений рідний край, на наших сиріт в краю, що під плотом тиняються, на наших інвалідів, що ходять безрук і ніг та благають і просягають до нас руки о поміч, або на наших політичних в'язнів, що мучаться по польських тюрмах, а яким нема защо ложки теплої страви купити. Хай ті настоятелі не йдуть навороті чайнаменів на католицьку віру, а хай поглянуть на нужду на своїй рідній землі. Хай поглянуть хоч на те, що виправляють Поляки з українською католицькою церквою. А коли те все побачуть і дітям розкажуть, то ті діти не будуть складати на чайнаменів, а тільки на те, на що складають всі наші добрі діти по українських школах в Америці, які відмовляють собі приємности і збирають центи, але не посилають їх до Хін, а тільки до старого краю на Рідну Школу, інвалідів, сиріт і т. п. Посилають там, куди вчать їх слати добрі родичі і ті учителі, які може і самі не мають великого знання, але за те добре і щире українське серце і правдиву любов до свого рідного народу. Коли робітники обходять іменни чи забави, то рівнож складають жертви на край. „Свобода“ і Об'єднанне наклеюють навіть до того. І добре роблять, бо це добрий і виховуючий звичай, коли нарід при забаві пам'ятає за другий нещасливих і голодних. Добре, коли вже малі діти при-

учуються давати жертви для старого краю. Тому я був би і в тім випадку дуже рад і дуже зворушений, коли б наші бідні сироти з філадельфійського сиротинця були зложили тих 5 дол. на інвалідів чи сироти в краю. Колиж вони зложили на те, щоби чайнамена охрестити Константином — то таким поведінням може бути, що зворушили владіку, але українського серця ніколи“.

Третій факт. Як вам відомо з газет, відбувався в Шікаго євхаристичний конгрес. Тамтійшай кардинал Мунделейн запросив гр. кат. єпископів, священників і вірних до 23ей катедрі в Шікаго на день 30. червня, щоби своїм богослуженням зарепрезентували наш обряд. Але в останнім дні перед конгресом той самий кардинал, який передше віддавав свою катедру до диспозиції гр. кат. владиків і клиру, заявив, що не може дозволити, щоби в його катедрі ставали до престола греко-кат. священники, бо вони жонаті. Отже допускається кард. Мунделейн нечуваної зневаги нашої церкви.

Щож на це наш єп. Богачевський? Для него була в тім випадку тільки одна дорога: порадитись з духовенством і запротестувати проти зневаги однієм способом: не взяти участі в конгресі і цей протест оповістити в англійській пресі, а в окремій одностові, виданій в англійській, французькій, німецькій мові і латинській мові подати мотиви цього кроку. Булоби це зробило своє вражінне, тим більше, що між учасниками конгресу були єпископи, що обзнакомлені з нашою церквою і єї правами, якіб признали нам рацію. Але єп. Богачевський цей політичний сховає до кишени — мовляв в імені — „католицького послуху“. А треба знати, що єпископи інших націй використали цей конгрес навіть до політичних енуціяцій в користь свого народу. Згадатиб тільки австрійський єпископат, який на банкеті, в присутности представників інших народів і представників американських можновладців, устами одного австрійського єпископа підніс грімкий протест проти варварської італізації Німців в тій часті Тиролю, яку по всесвітній війні загорнула Італія. Не уважав він, що папа є Італійцем, що між Ватиканом а Муссолінієм як найкращі взаємини — він виступив в обороні німецького народу. Та цей єпископ не належить до рабської нації, а єп. Богачевський поступив як раб супроти зневаги кардинала Мунделейна.

На услугах єп. Богачевського є тепер і славлений Др. О. Назарук, котрий від пів року є редактором „Америки“. Коли він перед трема роками прийшов до нас і став на чолі січової організації, ми радувались непомірно. Надіялися ми, що він створить сильну організацію молоді. Та надії наші розбиті. Др. Назарук це диявол, який вміє не організувати а розбивати. Замість викинути з організації всі конфесійні спори, він саме цей конфесійний елемент скріпив, поставив організацію на услугах єп. Богачевського і тим самим копає гріб цій так корисній організації. А шкода! Січова організація під проводом тактовного чоловіка доко-

налоб чуда і виховала молоді в національній карности, по лінії думок В. Липинського. Взагалі Др. Назарук з крайності попадає в другу крайність, посередній лінії він не знає. Набрівши як радикальний агітатор в Галичині, набривши на Великій Україні — він тепер кавється, але рівночасно своєю непоміркованостю бурить все довкола себе. Хочє в однім дні перетворити світ, замісць іти дорогою еволюції, виховувати. А неспокійний це дух. Що крок шукає нової боротьби для боротьби. — о. І.

Підбита нація, що спромоглась розвинути на своїй території власну торговлю, учинила певний крок до своєї незалежності.

ВІДА.

Українське Національно демократичне Об'єднанне (Ундо) уладило останніми часами віча в Борщеві, Коломиї, Радехові і Збаржі. На всіх тих вічах явилось в поважнім числі наше селянство, щоби радити над організацією нашого політичного і економічного життя. Замітні були наради вічевиків в Борщеві. Тут селянин І. Олексин підніс клич „свій до свого“, а селянин Андрій Стефанюк картав остро партійну грізню, яку платні агенти наших ворогів несуть на село і хотять тим способом розбити селянство на партії. Віче в Радехові, обговоривши політичні і організаційні справи, виступило також в обороні о. Пелліха, пароха в Радехові, якому польське міністерство справ внутрішних хоче відобрати парохію.

Обниження процентової стопи.

Ще в маю післав я до редакції „Діла“ кілька уваг в справі зревідування уживаної у нас стопи процентової відкредитів і вкладок. Однак редакція не зволила помістити тих уваг, хоч справа стояла на порядку деннім і як показується з „Оповісті“ поміщеної в 142. ч. „Діла“ з 30. червня с. р., то Центральні краєві економічні установи на спільній нараді 25. червня с. р. сею справою займалися. В тій то „Оповісті“ той-ж то установи повідомляють про обниження процентової стопи від вкладок на 12—18% річно, і відповідне до сього обниження процентової стопи від уділюваних кредитів. Дальше, взивають всі інші інституції до негайної солідарности, а громадянство під кличем „свій до свого“ до складок лише в українських економічних установах.

Певно, що та „Оповістка“ з нарад Центр. екон. Установ мала бути відповідю на непубліковані заміти та домагання певних кругів громадянства. Та думаю, що громадянство заслугоє на те, щоби його точніше і докладніше інформувати про такі наради. Що до точок огошених в

„Оповісті“, то дається отсе замітити: Головні фінансові установи передовсім повинні означити цифрою границі процентової стопи від ріжнього рода уділюваних кредитів, — се-ж бо й є їх головною функцією — а доперва на другім місці, відповідно тамтих границь, унормувати процентову стопу від вкладок. Воно в „Оповісті“ зроблено навпаки. Се ніби виходить на одній не те саме — але в дійсти воно не є те саме.

Зазив інших економічних установ до солідарного придержування означеної стопи процентової — особливо від вкладок — мало допоможе. Коли яка установка — головно торговельна або продукційна — найдеться в платности а не буде мати грошей, то за уділення кредиту дасть такий відсоток, який зажадає віритель. Тут потреба чго іншого, а саме енергійного, сталого поширювання економістами і пресою тої економічної свідомости між краєвими „капіталістами-вірителями“ і вкладниками — всім одно, чи се правні чи фізичні особи — що жадання високої стопи процентової ставється, при перетягненню міри, для них самих нееконічним. Та на жаль, наша преса на „такі небелиці“ місця не має.

Так само голій клич „свій до свого“ адресований до громадянства з зазивом помішування своїх ошадностей в українських економічних установах також великого успіху не буде мати. Не тому що ми не багаті — грошей у нас ще найшлось доволі, щоби заспокоїти потребу в готівці нашого господарського життя, — але часи девальюації, які й досі ще не минули, позначили широкі круги і нашої невисшколеної суспільности з деякими поняттями фінансової господарки. Правда, за ту науку солєно вона заплатила але навчилася, що певність льокати (тваранція) більше варта ніж високі відсотки. І тому лише спекулянти або особи близькі зарядам управ фінансових установ поручають їм свої капітали, а далекі — широкі круги громадянства держать гроші при собі (тезаврують), боячись, що й тепер можуть їх гроши пропасти. Тут треба збудити довіру суспільности і до установ і до їх зарядів, а в тім напрямі нічого віхто не робить.

Здається, що вже звичайне помішування в новинках часописий місячників білянців, з короткими поясненнями деяких позицій (пр. вкладки, їх зріст, порівняння їх з подібними виказами чужих установ, — ужиття капіталу, процент видатків на адміністрацію, то що) причинолося не лише до заінтересовання широких кругів суспільности справами економічними але й збудило довіру і до певних, солідних установ а по при се найшлось ще й многи інших способів до розбудження того довіря, яке доперва спричинило збільшення впливів вкладок в наших економічних установах. — В. У. Ж.

Від Редакції: Містимо кілька уваг шан. дописувача в пропущенім тих місцях, які він ввертає під адресу Редакції „Діла“ і радимо шан. дописувачеві вислати їх впрод до Редакції „Діла“, бо нам шкода місця на подяку. Сподіємось, що Редакція „Діла“ прийме уваги в подяку і піде їм назустріч, посвячуєчи більше уваги економічним справам.

Нація без власного промислу, як легені без повітря, не може існувати. Чужий промисл дає можливість, як кисень, віддихати, а не жити повним життям.

Чеський здвиґ соколів.

Чехи уладили в початку липня здвиґ соколів. Сокольські товариства зачали Чехи оснoвувати перед 50 роками і явні довели до того, що ці товариства мають до 200.000 членів. Сокольська організація причинилась дуже до будови чеської держави і тому повинна бути взором організації для всіх поневолених народів.

Перед війною на здвиґ чеських чеських соколів вивідали також соколи поневолених народів — між ними і українські соколи. Однак цього року чеські соколи не запросили соколів поневолених народів України і Хорватів, бо Чехи вважають себе нині пануючим народом і з поневоленими народами їм не подорожі. За це запросили вони польських і сербських соколів. Але польські соколи не прийшли, бо образились тим, що Чехи рівночасно святкували вчорішність Гуса.

Коли чеські соколи довідали, що польські соколи не придуть, тоді старались стягнути до Праги українських соколів. А навіть чеський консул у Львові телефонував доуправу української „Сокола“ у Львові, питаючись, коли виїдуть українська сокольська делеґація. На це йому відповіла управа „Сокола“, що чеський „Сокол“ поступив не по сокольськи, але як якийсь крмар політичний. А саме, коли польський „Сокол“ показав задокументовані чеські „Сокол“ зачав крутити і збрехав перед пражськими Українцями, що запросив український „Сокол“ у Львові на свій здвиґ. Цей поступок чеських „Соколів“ обурило Українців, котрі аж тепер переконались, що чеські соколи не служать славянській визвольній ідеї але в рабах чорносотенної політики.

Подібно поступили чеські соколи і з хорватськими соколами. Вони запросили сербські сокольські товариства, які мають ледви 10.000 членів, але не запросили хорватських со-

колів, яких є понад 100.000. Отже і Хорвати пізнались тепер на чеських сокольських комедіянтах.

Кумедний той здвиґ сокольський в Праві був ще і тим, що прийшло на він до галабурди. А саме Чехи уладили пир для гостей конгресу. На цей пир запросили і большевицького посла Овсєнка і посадили його напрогта чеського політика Крамаржа. Тоді Крамарж обурений встав і виїшов: не хотів він пирувати в большевицьким представником, бо большевики є ворогами „демократичної свободи“. Та якби воно і не було, то цей поступок Крамаржа дуже дивний. Бо коли Чехи вважають большевики нечесними, то не треба їх запрошувати на банкет. А запрошувати когось на те, щоб його ображувати — це не по сокольськи.

Чесна преса — це сумління і мозок нації — це сонце, що освітлює громадянам дорогу приватного, громадського і державного життя.

Дописи.

Чернятин пов. Городенка. В ч. 21 „Укр. Голосу“ с. р. була поміщена допись в Городенки, в котрій між инчим сказано, що тихенько і скрито входить в сім повіті зараза хлібодійства, а доказом на се має бути село Чернятин головно через те, що Виділ Читальні домагався на Зборх Кооперативу, щоб чистий дохід в Кооперативу приваичати на заложення підлоги в Читальні, і що голова Читальні Дмитро Човганюк та секретар Гарасим Матіяс урядили виплатити в каси Стефчика комендантові поліції 300 зол. щоб в той спосіб дстатися „до жолоба“.

Сказано далше, що тому голові і секретарови пахне лакейство, наказане вігівство, за котре готові все потоптати і батька і вєньку. Підвасні громадяне села Чернятина прочитали в обуренням сю лукаву і злославу допись, буюшого недостатка радикальної партії і послають тут осібно свій протест зі своїми власноручними 60-ма підписами. Неправдою є, щоб в кругу Читальняні входила скрито і тихенько хороба хлібодійства до Чернятина. Неправдою є, щоб голова Чачальні Дмитро Човганюк і Гарасим Матіяс (перший скінчив 4 класів гімна., другий 6 класів гімна.), які багато причинились до піднесення села, Читальні і каси Стеф-

чика, старался всіми силами діяти до корита як porządni rusini. Просто неврозуміло є, як міг дописувач, знаючий, що 206 членів Читальні вложили все на цілий рік 1925 169 вол. закидає, що Виділ був в силі покрити в тих грошей кошта вложєння підлоги 420 вол., коли на самі газети і інші видатки адміністрації Читальні ледви тьх грошей вистарчало. Якісь давні інстинкти стали тепер володіти людьми по наших селах, давні люди, що хотілиб збирати там, де не сіяли і як зазуді виводити свої діти по чужих гніздах.

Зі завяттем достоїним багато чеснійшої справи вишпорять сі люди по наших селах, вишукують пята сояці і не замічають, що деструктивною роботою вєночують всіх, хотби хотів вєятися до якоїсь реальної роботи, не добачують ані того жертвенного труду, котрий понесли громадяни Чернятина при вбудованню прегарної Читальні, заложєнню Кооперативу, Каси Стефчика і т. д. а все лаш підозрівують, що будьто управа Читальні стремиться до жолоба, до накового вігівства і т. д. Нібито в імені патріотизму підносить дописувач яко страшу провєну Управу Каси Стефчика, що повичили комендантові поліції 300 зол. Розумієсь промовчав чесний дописувач, що сі гроші вложила трета особа на сю власне пожичку. В чім же тут вина Управу Каси? Замічаємо, що теперішній Виділ Читальні в Черятині після уступленя о. Карачевського, головного оснoвателя Читальні в Черятині, арештуваного власне в наслідок такої радикальної як отсе роботи деяких членів, вєбрано компромісово в прєсутности делеґатів Філії „Прєсвіта“ в Городенці, голови Дра. Окуєвського, дир. гімна. Бараника, і Николая Шлемкевича поважного господаря з Серафимєнь. (Підпис 63 громадян.)

Від Редації: Замічаємо, що допись про Чернятин дістали ми від чотирьох громадян з Городенки. Вываємо тьх громадян, щоб вєворотною поштою оправдались, бо інакше ми будемо уважати їх за звичайних клеветників.

Борщовичі пов. Перемишль. У нас відчєвлено Читальню, а првний завязався аматорський гурток, який вєже відграв кілька пес. Однак Староство не дозволяє нам давати вєстав в столоді, хоть вона крита черепом і дильована дошками. Та не уважючи на це, староство уєрлося прв своїм і ми мусіли винайти сєлю в сєсєдів, які зажадали 30% доходу. Але коли ми д. 23. травня прготовили другу вєставу, то сєсєди нам відмовили сєлі, а пан начальник сказав: „nie dać Rusinom domu, bo oni się dorobią i zbudują własny dom!“ Так отже нашою найпильнішою справою є — як найскорше збудувати власний дім читальняний в театральною сєлюю. Без власної хати годі нам рушитися в місця.

Банки — це серце, а капітали — це кров нації. Серце урухомлює кров, а кров дає поживу і життя всім членам організму.

З ПОЛЬЩІ І ПРО ПОЛЬЩУ.

В Польщі через два місяці не було міністра освіти, а заступав його тимчасовий управитель. Ніхто не хотів прийняти цего уряду по Грєбським. Що-йво оної, по двомісячній шукавині знайшли чоловіка, що прийняв становище міністра освіти. Є ним Антоні Суйковскі. Польські газети пишуть, що він є приятелем Пилсудского. — Яке буде його становище супроти української школи, можна відгадати. Буде він говорити солодко, а свєробити. Аленаше громадянство повинно міністрови поставити рішучо свої домагання: Платимо податки і домагаємось своєї школи, що арештово запоручав нам конституція. Тому домагаємось знесення утравкізму, повороту наших учителів з заслання і іменованне їх учителями в наших школах. Сподіємось що українська парламентарна репрезєнтація зажадає негайно від нового міністра, щоб уневажнив всі польонізаційні розпорядки і провєрнув стан з р. 1918 в нашій шкільництві.

Львівський прокуратор Маліна пішов в дубню. Дістав він 3 місячний урльоп, з якого вже не верне. Прокуратор Маліна славний був з того, що любивався в українських політичних процесях. Цих процесів вже мабуть за багато було і Пилсудскому, і він післав Маліну на примусовий урльоп. Останній його процесом був процес проти 12 українських студентів університету, яких Маліна обжалував за принадлежність до „Української Військової Організації“. Присяжні судді, і то самі Поляки, не могли відмовити ідейним мотивів у вчинках обжалованих, а всеж таки присуд випав дуже тяжкий. Засуджено Івана Паславського на 5 літ, Миколу Ясінського на 4 роки, Миколу Бігуна на 6 літ, Ярослава Барановського на 3 роки, Романа Барановського на 3 роки, Дмитра Дубаневича на 6 літ. Разом 8 обжалованих дістало 35 літ тюрми. Чотирох обжалованих увільнено.

В Перемишлі за влади Маліна був останній процес по-

літичний проти 8 молодих Українців. Обвинувачувано їх за пропаґанду комунізму. Судді присяжні одголосоно заперечили вину що до двох обжалованих, а що до решти обжалованих то заперечили вину більшостою голосів. Хлопці за дармо пересиділи по 3 місяці в тюрмі. Замітне також, що всіх цих молодих Українців боронили адвокати чужинці, а лиш одного обжалованого Татуха боронив український адвокат Др. Володимир Загайкевич, хоть в Перемишлі маємо досить своїх адвокатів. Але Українці адвокати хіба на те, щоб боронити всі політичні справи безплатно. Колиж є платний адвокат, то він мусить бути з правила чужинцем.

В місті Лодзі доконано знову політичного убійства. А саме тепер ведеться там процес проти 41 молодих людей за принадлежність до большевицької організації „Іґла“. Головним свідком в тім процесі був Рафал Вітковскі. Він також належав до цієї організації і знає всі її таємниці. Одісля вступив до поліції і зрадив всі ті таємниці, так що поліція всіх членів організації арештувала. За те комуністична партія засудила його на смерть. Коли про це довідався Вітковскі, постановив втекти і оної пішов на дворець, щоб виїхати по тайки. Але його бувші партійні товариші слідили вже за ним і коло двірця 17-літній большевик Якуб Шилінскі стрілив до него, кажучи: „то маеш за свою араду“. Вітковскі впалякко ранений а убійника арештувала поліція. При переслуханню він заявив, що доковав убійства з мотивів ідейних, а саме хотів пімститися за провакації Вітковского.

В справі катастрофи коло Ковля, де згинуло 46 воєків, військова комісія ще не усталила, чи тут був припадок, чи замах. При тім комісія ствердила, що комендант полку надто мучив жєвнєрів маршом. А саме через іменини своєї жінки вирушив він на маневри о оден день пізніше. А щоб на час прийти, видав він приказ машєрувати 5 днів без відпочинку, хоть регулямін приписує, що по 3 днях належитьсь воєкам відпочинок. Також комісія ствердила, що коменданта в часі катастрофи не було при полку.

Що чувати в світі?

Союз Народів буде займатися на вересневій сєсії справою розборення великих держав і справою окупації німецьких країв. Кажуть, що

Англія хоче на зібранню Союзу Народів переперти ці справи всіми силами. Тому до Жєвнєві вїде сам премієр Балдуїн а міністром справ закордонних Чемберленом. Балдуїн буде також головою зібрання.

Большевицки образились промовою Балдуїна в англійським парламенті. І коли оної англійський посол прийшов до большевицького міністерства справ закордонних, щоб передати ноту англійського уряду, то Чічерін його не прийняв, а приказав одному низькому урядовцеві прийняти ноту. Цим знова дуже образився англійський посол. Так отже спір між Англією і большевиками став з кожним днем остріший.

В імені большевицького уряду відповідав англійському урядови Фрумкім. Він сказав, що большевики не бояться догроз Англії. — Щож до „сивої книги“, яку видала Англія, то большевики заявляють, що ті всі документи є фальшиві. — Большевицький уряд, по довгих торгах з папою згодився, щоб папський вєнцій (досол) поселився в Москві. Також большевики будуть мати свого представника при Ватикані. Незадовго папа прийме на послуханню большевицького посла в Римі. — Рівночасно большевики дішли до угоди з італійським урядом і Чічерін поїде незадовго до Італії, щоб підписати політичний і господарчий договір. Політичним договором обі держави прирікають собі неутральність, а що до господарчого договору, то Італія дістане від Росії збіжє, вугілля і нафту. За те большевицький уряд дістане від Італії воєнні матеріали, залізничні вагони, автомобілі і т. д.

Не уважючи на заборону англійського уряду большевики дали висяляють гроші страйкуючим робітникам. Газети пишуть, що дотепер надіслали большевики 3 1/2 мільонів долєрів. — Большевики пригєтовлялися, щоб з парадною прийняти американських гостей. Це мали прийхати до Росії американські робітники, щоб приглянутися большевицькому ладови. Але американські газети доносять, що робітничий союз заборонив своїм членам їхати до Росії. Робітничий союз каже, що робітникам гровить небезпека від большевицького уряду, як вони схотять докладно приглянутися большевицькому ладови, бо на це большевицький уряд не дав дозволу. Але це мабуть тільки вимівка робітничого союзу. Він мабуть боїться, щоб американські робітники не заривились большевицким.

Російські монархісти бояряться тепер з большевиками

ГУГУ.

Ярина і Калина.

(К а в к а).

Були у родичів дві донечки бливнички, Ярина і Калина. Одного року, обі чорняві, з лєща подібні. Та так склалося, що лиш Калину родичі, і люди в сєлі любляби, а Ярину й на очі не хотіли бачити. Калина, бувало, встане ранєнько, прибереться чистєнько, помолиться і береться до роботи уважно, повільно так, як мама каже. Ярина скопється, поскладає свою постіль аби як і вєрхом несеться по хаті. Як захоче, то за годяну більше зробить, як Калина за половину дня. Віда тільки, що їй не все хочеться, бо не лишєнь отся хатєна праця була все така скучна та одноманїтна, а ще й прикажи не цікаві. Ключуть, бувало, її товариші, сільські урвателі: „Ярино! раз, два, судя!“ Ярина бїжить, а скаже мама: „Яриночко, позавітай хату, сердєнько“, то поки скінчаш говорити, Ярина трєчі зїєне, а мітла для неї важка мов той камінь. І просила мати і сварила, але ніщо не помагало. Не помагало вже й те, що батько добре лозово потягнув по спині. Ярина добре робила лиште, що сама вважала за потрібне, ну і кривалися на родичів за кару, а лєпла до тьх, що були добрі для неї, хоч се були найгірші в сєлі лобуряки. А хвалили вони її — ур-

вателі — бо ніхто не вмів так, як Ярина зручно валити на яблїнку у вітєа, де були найліпші яблєка в сєлі, а ще до того й собаки любляби її. Війтів Бровко усе злий був, як голодний вовк, нікого не перєпустив, щоб не лєяти, а до Ярини лиш дєстється і хвєстом крутить. Правда й те, що в неї все було для собаки добре слово, а часто і хлїба куснєк, бо господаря вітєа не багато давала Істи Бровкова, щоб злий був, і злєдія добре відганяв.

За те не любляби люди в сєлі Ярину, що пустувала, а ще гірше за її вієне „чому“. Сядє, бувало, вляпуть свої великі чорні очі в чоловіка і питає „чому?“ те й тамте, чому дєнь довгий у літєі, а короткий в зимі, чому зорі не попадають із неба... А пятак так давню, жартом не відчїпнєши її, а скажєш, що знаєш, то вона ще новє „чому?“ найде, аж соромно чоловікови. Через те й казали, що в неї „не всі дома“.

„Дєсь ви, куме, на біду собі коваєте те дївчєньше — говорляби люди батькови. — Яка в неї господєвєна будє? Не сядє вшивати, не заспіває по людськи з дївчєтєами, лиш кудєсь гонить, а як ні, то думає про всякі дурняці. — А до собаки то в неї більше сердєця, як до людєй. Еї вїзьміть во, куме, Пдобре в руки, бо ще сорому вам нарєбить! Побачте!“

Кара божа а дївчиною — говорив батько, — з одного дерева, бачите, хрєст і лопєта. Блєвнєчкє

вони з Калиною, а одна при другій — як дєнь при ночі. Ні жалую я ні пруга, ні ремєня, а вона що дєня гірша.

Приказали родичі Ярині пасти корови, а вона лишляла корови самі і побїгла кудєсь по своємому. Корови пішли в шкоду, сусід побив бїду худїбу і Ярині дісталося від нього, а дома від батька ще більше. І нараз перемїнялася дївчина, пасє добре, ніхто-б і не подумав, що з неї така добра пастушка будє. Не знали люди, від чого перемїнялася дївчина; ніхто й не догадався, що Ярині жалє було худїба, щоб не бєли її люди, як знов піде в шкоду. „Корови добрі, вічєго менї злого не зробили, чомуж вони мають терпїти через мене?“ — говорила сама собі, коли їй забєгалєся утікати кудєсь із пасовиска. Пасє, бувало, красуло і сєвуло на межі та поглядає за жмарками і думає, як то вони щєсливі, що з гори поглядають, бачать богато, а вона, Ярина, ніколи не бачить далше, як сусїдєє село, не знаєтєме ні про що більше, як про стайню й хату. Сварять янї на неї батько й мати, а вєрстє, віддадуть її, то ще свєкор і свєкруха сварять муть. І так весь вік! — І посумїля Ярина, аж свєвуді жалє її стало, тому шпрєчно яєвком полєзала дївчину по заплаканім лєчку.

Якось на шїснацятїй рік йшло дївчєтам, як до їх хати зашла бїдна чужа жінка. Господєрі добрі люди були, приймили її на ніч, погос-

тили і дарувала, що могла — бо вона кавала, що погорїла. — Калина також від себе дарувала їй грошик, тільки у Ярини не було нічого.

От бачаш — став як усе докоряти її батько — ніколи не зарєбш і нічого не маєш; ні собі стрїчки не купш, ні бїдного не поратувєш.

Не так досадно було Ярині, бо вона вже правила, що всі і все ганяли її та жалєко їй стало, що в неї для отсєї бїдно нічого не було.

Бабуюні — сказала тако — я вам своєї води прєнесу; обмїйте собі нога, бо вас певно болять від дороги, а вєтра я вам клунок трєх понєсу, бо ви старі.

Також вєдумала щєсь — ворковтї невдоволєний батько — за дідами клунок носити! — В усім трєба міру знати.

Не знати, чи чула мєандрївнєця ті слова, чи не чула, та коли Ярина валала її у дєбєр вода, щоб обмїяла нога, старєнька поцїлувала чоло дївчині і сказала:

Твій дарунчєк найліпший для мене!

Вночі, як перший раз запїяли когути, мєандрївнєця встала з лєви, дє її були постєлили на ніч і плєсєнула трєчі в руки. Родичі й дївчєта пробудились і зачудувалися, коли замість бїдної старєї бабусї побачили прєгарну русалку.

Приймили ви мєне у свою хату — сказала русалка — аа те я вам скажу добру новину. На другу ніч у вашім лісі заблудить королєнко, бо там під кривєю сосною рїшатєсьє його доля. Пішлить у ліс під кривєю сосну вашу доню, щоб коленкови показала в сєло дорогу, та знайте, що як він там бїля сосни у перше побачить дївчину, то ніякої вишєї не захочє за жїнку. Ваша дочка стане королєвою, будє богата і щєслива. Тільки не забудьтє, не розкажєтє про те нікому і доки сонцє не заїде, то й між собою про те не говорїть. На другу ніч, поки ще пївні у перше заснєвають, під кривєю сосною королєнко виберє собі суджєну.

І знову плєсєнула трєчі в руки й усі заснула, колив рано пробудилась, побачила на лєві на ново бабусю. Старєнька ровпрошєлася їй пішла. За огородом усе побїгла за нею Ярина і понєсла її клунок через сєло. Людє, що її бачили, смїялися. Як би так се була Калина, то певно була бє хвалєли її добре серцє, та про Ярину всі знали, що в неї „не всі дома“.

Родичі й самі гаразд не знали, чи се сон дївний був, чи справді приказ русалки. Та під вєчїр приказали Калині прибрєтєся у найкращу празнєчну одїж, узути червєні чобїтки і йти в ліс під кривєю сосну. Батько одягнувся в нову вєстєу і сам задумав провєдєти дочку. Про Ярину домашні не думали. Вона і для сільського полєатїйка не годилась на жїнку, не то для королєнка. І сорочка вшиванєю неї гарної не було і на одїж не вважала богато. Як же її таку по-

казувати королєнкови? Через неї може Калина не схотїв бї, соромивбєся сєстри навїжєної.

Слухай, Калино — каже Ярина — вїди ти красєє перед лїс від поля, бо знаєш, яка там дорога; чужий як загрузєє, то й утопїтєся може.

Королєнко не втєпїтєся — відповіла Калина — бо ж русалка казєла, що під кривєю сосною ждєти на нього трєба. А скорше я їти не можу перед лїс, бо і тато й русалка приказували не показуватєся йому перед очі, поки не прїйду під кривєю сосну. А то щє й гразєю ка там, як же туди піду перед лїс у червєнові чобїтках?

І Калина пішла в комору прибрєтєся, а Ярина в стайні дотьє свєвуді і красуло та все думає про королєнка. Кєба то хоч побачити його та поговорити! Він бував далєко, бачєв богато і певно богато вміє розказєти. Там на королєвським дворі є мудрі бували людє, що й самі богато бачили і уміють мудрі книжки читати. Тї вчєні людє вміли бє відповісти на всі отї питання, що мучать Ярину, про які тут і згадувати не смїє, бо і за що більше її не свєрили і батько й усі розумні людє в сєлі, як за те її „чому?“ Ох, як би так Ярина могла дістєтєся на королєвський двір тоді, як Калина стане королєвою! Вона радо працювала бє там тяжко весь дєнь, коби лиш вєчером дозволєли їй пїтєти про все, що через дєнь перєсєнулося в її дум-

за царські дорогоцінні речі, які більшовики розпродавали через своїх агентів. Монархисти кажуть, що більшовики не мають до цього ніякого права. Великий князь Кирило, якого частина російських монархістів уважає наслідником російського царя, порозумівся з англійським, французьким і італійським урядами і досягнув того, що ті уряди признали таке: Хто купує царські дорогоцінності, то це купно є неважне. Йому будуть ті дорогоцінності сконфісковані. В слід за тим князь Кирило перестерігає кожного перед купном тих дорогоцінностей. Супроти того попит на ці дорогоцінності дуже малий, бо люди бояться їх купувати, щоб не втратити своїх грошей.

В Англії, як ми вже писали, парламент ухвалив 8-годинний день праці. Але коли в парламенті ухвалено цей закон, власники копалень оповістили, що робітники можуть вертати до роботи, але будуть побирати низку заплату, як побирали перед страйком. Англійський уряд уважав це кривдою робітників і домагався, щоб між робітниками а власниками копалень настала справедлива угода. Тому має намір примусити власників копалень до уступок. Правдоподібно між робітниками а власниками копалень розпочнуться нові переговори і є надія, що вони доведуть до угоди і робітники перервуть страйк та вернуть до праці.

Французький міністер скарбу пропонує план ратунку держави перед банкрутством. Цей план прийняв парламент 269 голосами проти 247, отже всього 22 голосами більшості. Який же це план? Франція має 300 мільярдів франків довгу у своїх горах, а крім того величезні довги в Америці і Англії. Той страшний тягар пожирає значну частку бюджету, бо з 36 мільярдів бюджетових прибутків іде 16 мільярдів на опротестування внутрішніх довгів (не рахуючи довгів в Америці і Англії, бо від цих довгів Франція тепер не платить процентів). Але не тільки цей великий процент є небезпечкою для Франції. Гріанішою це небезпечкою є те, що з того довгу внутрішнього, оцінюють 45 мільярдів в короткотермінові позички, і коли прийде ти позички віддати, то Франція не в силі їх заплатити. Отже Каїо хоче ратувати Францію так, що домагався від парламенту повновласти перемінити ці короткотермінові позички на довготермінові. Оскільки при великій ошадности хоче повернути рівновагу бюджету і то без підвищення

податку. Як бачимо, Каїо не жадає великих жертв від парламенту, а навіть сам признає, що податки в Франції є так високі, що їх далі підвищати вже не можна. За те хоче Каїо зятягнути 200—300 мільонів доларів в Америці. Америка в змові з Англією і Німеччиною згодилася на це, але аж тоді, коли возьме під свою контролю державний банк французький. Такий контроль буде мусіла піддатись Франція.

Німеччина має славу доброї господині і тому американські і англійські банкири мають так велике довіре до Німеччини, що боргують їй грошей, кілько хоче. Так отже Німеччина поросла в піре і нині не тільки має сама гроші але і иншим боргує, (більшовикам 300 мільонів зол. марок). Що більше — Німеччина тепер на спілку в Америку і Англію хоче верховодити над иншими збіднілими державами. Цему верховодству мусять піддатись насамперед Франція, бо вона нині банкрутом і без американсько-англійсько-німецької помочи не дасть собі раду. Німеччина отже хоче разом з Америку і Англією спинити упадок французького гроша, але за те домагався від Франції, щоб вона зробила нові уступки в силі рат воявничої контрбуції. Франція мусить ті уступки зробити, бо безпомочи Америки Англії і Німеччини не охоронити себе перед банкрутством. Так Німеччина росте в силу. Побіджена в війні стає побідницею в часі мира.

Італія мала великий прибуток з подорожних, які сюди в великій числі приїжджали вліті. Особливо з Німеччини прибувало сюди багато подорожних. Цього року проголосили Німці бойкот Італії і тому тепер порожні італійські гостинниці. Цей бойкот є в півночі Німців за те, що Муссоліні італізує Німців в Тиролю. — В життю господарчій Італії наступлять великі зміни. А саме вже давніше Муссоліні заборонив робітникам страйкувати, а тепер вводить 9-годинний день праці т. е. кожний робітник законом буде приєволенний працювати 9 годин на день. Це викликало між робітниками невдоволення, але Муссоліні на це не уважав. Він каже, що це потрібне для добра держави. — Як ми вже писали, Англія щоб утихомирити Італію, заключила з нею договір, яким віддає їй частку Абіссинії в Африці. Як значіна для Італії має Абіссинія, про це фашистський посол говорить в італійським парламенті так: Абіссинія недалеко від нас. То край великий, рідко замешканий, має лиганде

підсону, плодівиту землю. Там примістимо Італійців, які не можуть знати роботи в Італії. — Але цим договором невдоволена Франція. Вона дорікає Англії, що з Італією піділялась Абіссинією тихцем, поза плечима французького уряду. Вправді цей договір мусить ще бути потверджений Союзом Народів, але Франція не має сили спротивитись такому затвердженню, бо Англія за собою має більшість в Союзі Народів і буде підпирати англійську політику.

В Румунії (на Буковині, в місті Чернівцях) розпочався перед військовим судом процес проти українських селян з Бессарабії, які нібито були шпійнами в користь Радянської України. Обвинувачених мало стати перед судом до 100 чол., але з часу арештів (осінь 1925 р.) і до процесу багато випущено на волю, бо, хоч і як намагались сівурницькі жандарми і прокуратори склеїти імпортний процес, то не було ніяких сенських причин до того. Цікаво, що арешти перепроваджено негайно-ж після виборів до хліборобських соймків, де урядова ліберальна (справді реакційна) партія (Братіяну) завдала поразки. Тож і сам процес — з огляду на час арештів — видався кожному, як цілком провокаційний. А „суд“ що тепер відбувається, наочно викрив усю картину провокації і підлости, що її виявила румунська сівурница. І обвинувачені і свідки свідчать проти діяльності жандармів та урядовців. Картина була настільки ганебна, що вже на середині процесу зявилося до суду багато адвокатів-оборонців з царанистичної партії, щоб боронити невинних. Насамперед були всі і всякого; провокували як найширше; тероризували скільки могли і т. д. Іван Глазачкий, дідусь 70 років, обвинувачений, розповідає перед судом, що його взято до поліції і там біто до того, що — „я стратив пам'ять“. А за ним слідом розповідають учень 7 кл. гімна. Прилучний Дмитро, шаєць Аврам Кліпау, Шагринович і инші. Всі в один голос доводять одно: „били“, „катували“. „Бійками та терором вимушували говорити те, чого ми не знали“. Не тільки обвинувачені, але й свідки вияснюють в чім справа. Жінка обвин. Шагриновича розповідає перед судом, що до неї зявилося двоє чоловіків в російським уніформі а проханням передати привнесені якісь папері еї чоловікові. Вона довго відмовлялася, не розуміючи, в чім річ, але майже під примусом взяла. Як-же вона здивувалася,

коли через якусь годину ці „російські агенти“ прийшли до неї вже уніформі румунських офіцерів, заарештували її і повели до поліції, де вона й побачила свого чоловіка в крові, побитого, покатованого. Виходить, що за годину до своєї провокаційної візити, ці жандарми заарештували чоловіка. Тероризує також і на самому „суді“ військовий прокуратор. Коли свідок Февіль Гутугольд визнавав на користь обвинуваченого, а не сівурници, то відразу прокуратор його оголосив заарештованим. Такто в Румунії панує провокація, жандармський терор і насильство. Також німецька черновецька газета „Форвертс“ подає два цікаві документи, що вносять на світло всю систему гніту і знущання Румунів над Українцями в Буковині. Ці два документи — то офіційні листи шкільного ревізора Еміля Бокка. Один лист датовано 20 травня 1926 р. — цеб-то до виборів до румунського „парламенту“, а другий — 10. червня ц. р. після виборів. В першому листі шановний урядовець в шкільних справах декламує про те, що дитина українська (він говорить „рутенська“) дома говорить одною мовою (цеб-то українською), а в школі — иншою (румунською). Отже треба б завести викладання української мови по школах двічі на тиждень, рівно-ж як виклад релігії один раз що тижня перевести на мову „матері“. Тон рішучий, надто ліберальний. А вже в другому листі пан ревізор заперече свої попередні думки, він уже проти української мови, як предмету шкільного викладу. Це тільки знаряд для легшого переходу від хатньої мови до „мови офіційної“. Коли-б і можна було погодитись на щось, так це на позачергові (можливо вечірні) дві години на тиждень для вивчення української (рутенської) мови. „Книжок і сшитків для викладання цього предмету не треба заводити, бо це утруднило б до неможливості справу освіти“, так закінчує лист рум. „просвітитель“.

Естонія (маленька держава над балтійським морем, що повстала по упадку царської Росії) має клопіт з агітацією більшовицькою. Дійшло до того що навіть естонський посол Бірке ві всім урядовцями перейшов до більшовицької партії. Посол Бірке був через якийсь час естонським міністром справ заграничних, а перед 4 роками став естонським послом в Москві. Тут знохався з більшовиками і вів естонську політику так, як це бажали собі більшовики. Естонський уряд вівся його,

щоб вернув до Естонії, але Бірке не послухав і поїхав на курацію в кавказкі гори. Те саме зробили і урядовці естонського посольства. Вони не вертають вже до свого краю, але просили більшовиків, щоб дали їм більшовицьке право горожанства.

В Америці, в місті Чикаго — як ми вже доносили — відбувся євхаристичний конгрес. Закінчився він страшним нещастем. В часі останньої процесії, в якій взяло участь понад пів мільона людей, панувала страшна спека. Коли непроглядні маси народу слухали проповіді папського делегата (він говорив через тубу-мегафон), настала страшна буря градова з громами і лискавицями і наступило обірвання хмари. Люди, налякани бурєю і великим градом, стали втікати. То було нещастем для слабших і дітей. Їх повалено на землю і тратовано. Ранених і мерців так було багато що треба було 15 годин праці, щоб очистити площу від ранених і мерців.

В Болгарії знов неспокоїно. Оваді яксь злощастя кинули в Софії на вулиці чотири бомби, з котрих три експлодували. А що тоді улицею йшло багато людей, то і ранених є багато. Поліція не зловила злощастців. Хто вони і в якій цілі кидали бомби, також не знати. Тільки в догади є, що це зробили комуністи, бо вони вже перед півтора року доконали поганого злощастя, коли в катедральній церкві кинули бомби і ранили багато осіб.

Еспанський диктатор Прімо-де Рівіра терором державно в своїм становищі. Минулого тижня знову арештовано 400 людей, з того 250 в столиці Мадрид. Але його влада далеко не сягає поза Мадрид. В краю кинуть; його розпорядки не шануються і не виконуються, тому і терором не може він ніщо вдіяти. Цего він свідомий і мабуть сподіється на безпечних несподіванок, бо вибирається до Парижа. Каже, що хоче бути на французьким святі народнім д. 14 липня, а при тій нагоді підпише договір в справі Марокка. Так отже над Еспанією зависла чорна хмара революції. Мароканська перемога може Еспанії боком вилетіти, бо в Марокку згинуло дуже багато людей. Та найбільше обурює Еспанців те, що всі еспанські жовніри, які дістались в полов Абд-ель-кріма згинули. З початку еспанський уряд поширив фалшаву вістку, що це Абд-ель-крім велів вимордувати всіх еспанських полонених. Але показалося, що це все брехня. Еспанський поло-

нені згинули від газових бомб, якими еспанські літаки заспали столицю Абд-ель-кріма. Згинуло багато Мароканців, але і згинули теж понад 2000 еспанських полонених. Коли про це довідалися в Еспанії, обурення проти Прімо-де-Рівіра зросло.

Мексиканський уряд далі переслідує католицьку церкву. Видав він указ, який конфіскує весь маєток католицької церкви, а рівночасно забороняє перебувати в Мексикі папському легатові. Папський уряд видав посланіє до Ріма, в якому протестує проти переслідування католиків в Мексикі і звиває католиків цілою гною світа, щоби дня 1. серпня молились на інтенцію гноблених католицьких священників і монахів в Мексикі. Будемо ми молитись на інтенцію гноблених, але при тій будемо дивуватись, що в Ватикані є дві міри для католиків. Коли наша гр. кат. церкву була гноблена, коли наших священників арештовано, біто, розстрілявано, то Ватикан мовчав і навіть не відповідав на наші жалоби. Бо так політика приказувала робити. Тому молились також, щоб Господь Бог прогнав з Ватикану грішних політиків, які не служать Богови а дияволу! — Мексиканське міністерство закордонних справ оповістило документи і їх фотографії, якими хоче доказати, що мексиканський уряд цілком легально вигнав з Мексика папського легата, єпископа Каруана, бо він старався дістатися до Мексика під фалшавим претекстом. На кордоні він заявив, що він є протестантом, що з заводу є професором і що іде до Мексика як турист, щоб оглянути місто. Також заявив, що знає лиш англійську мову. Пізніше показалося, що він є католицьким єпископом і що приїхав до Мексика, щоб піддержувати ту частину католицького духовенства, яка хоче задержати для себе політичну власть в мексиканській республіці. Тоді мексиканський уряд видалив єпископа Каруана з Мексика.

В Персії в деяких гарнізонах збунтувалося військо проти короля (шаха). Як відомо теперішній шах з простого воєнка став генералом, прогнав шаха і сам проголосив себе шахом. Проти него виступали прихильники прогнаного шаха і мабуть вони то викликали бунт у війську. Проти збунтованого війська виставив шах вірне йому військо.

В Японії бунтуються селяни проти дідичів. Японські селяни дуже вбогі, бо майже вся земля належить до дідичів,

ках. Та й те Ярина знає, що Калина тоді іде більше соромитися буди бідної сестри, як нвї. Тоді вже пропаде для неї надія побачити тих мудрих старих ворожитів, про яких кажуть, що у зв'язках уміють читати.

Дівчина принесла в хату молоко і сказала:

Мамо! Я хочу побачити хоч з далека...

Матері було жаль: Йди, як хочеш, Ярино — сказала лагідно — та помий перше руки, і візьми хоч часту сорочку.

Пішла Ярина до потоку, мив руки, поглядає в воду і нараз стало їй важко на серці. Вона прагадала собі болото в лісі. Таке зерцало води у вечірнім смерку казало їй, що вона знов не так дуже погана і що хоч у подертій спідничині, то русалка може її прикрасити, як і Калину. Та коли згадала багню і небезпеку, в сю хвилю забула свої мрії. Там у багні топилася часом худоба, та могла загинути короленка. Ще може самого короленка вратує русалка і заведе під сосну, але його коні, служба, — бо-ж він хоба приїде, а не прийде, як бідні люди, за що вони гнауть муть? Як вона, Ярина, змогла їх уратувати. І не думаючи вже, щоб прикрасити себе хоч трохи, побігла собі відомими стежками, щоб спинити короленку, поки приїде у небезпечне місце. Саме в пору прибігла. У золоченій повозці короленка й його слуга спали у зачарованім сві, а

коні йшли самі просто у небезпечне багню. Дівчина спинила коні та люди не могла розбудати, бо від чарів русалки вони спали дуже твердо.

У Ярини серце затовклося в грудях. Короленко був незвичайно гарний.

Приведу його під криву сосну, де жеде на нього Калина — сказала сумно дівчина — та переведу безвечно. І вважала коні за поводити та повела їх по тісній лісовій доріжці. Острє терне кололо її под ноги і дерло на шматки стару спідничину, сухе листе падало на її волосся, та дівчина не думала про себе. Вона здригнула жаль у своїй груді. Не думала, що веє короленка до нього, вона лиш думала про його безпеку, якби перевести ціло на місце. І сама не знала, коли приїхали під сосну. Тут зложилось колесо в повозці, а Калина й батько в сю хвилю побачили Ярину.

І ти тут опудало нечесне? — зашпів в гнівом батько. — Якій нечестий аж сюди праніс тебе? Щезай, поки як це добрий, бо як віддажу ремінь...

Жаль розбудав енергію дівчини. То й побачити мені його не доволить, тоді, як він пробудиться? — закричала Ярина. — Калина прибралася гарно, я їй не пошкодую, але бачити мущу заручини. — Дівчина скочилася за сестру.

Бажане щасте для любой дитини апапорочило ум старого чоловіка. Він налякався, що короленко від-

вернуться від Калини, коли побачить біля неї „навіжену сестру“, бідну Ярину в подертій спідничині, в сухим листем у розпаланим волоссю. В сю хвилю він був здібний навіть убити нелюбу дочку.

Та Ярина була зручна. В одній хвилі вилізла на сосну і саме над головою сестри нахлила своє личко в хвилю, коли короленко розбудився із чарівного сну і побачив дівчата. Прегарною видавалася йому Калина, але й Ярина на сосні не була поганіша, хоч подерта спідничина і розхристана сорочка не прикрасували її волосі.

Одна з них мусить бути моєю жінкою — подумав короленко — але котра?

З одною із них твоя доля; як добре вибереш, будеш щасливий весь вік! — людським голосом зашебетала пташка на галузці над головою короленка.

Хто ти, дивна пташко? — питав зачудований короленко.

Я русалка — відповіла. — Колись у постаті бідної жінки я просила якоїсь дрібнячки у твоєї матері гордой королеви та вона не тільки не вислухала мене, але ще й обравила. Через те я заклала її, що в неї невісткою буде проста сільська дівчина, бо се для її гордості велика кара. Ти не провинилася проти мене і я шукала для тебе доброї жінки під сільською стріхою. От тут знайдеш щасте, коли добре вибереш.

Чудово гарна отся дівчина! Сорочка в неї блистять як сніг, лише так же й добре, як весняний вечір; із нею не можна бути немасяна! — думав голосно короленко. — У той на деревні навіть одежі цілої нема, за те в неї очі, що їх забути годі. Зійди з дерева, дівчино — закликав голосно — зійди нехай тебе побачу.

Ні, такі не гарно, така обідрана. Не журися її одією — сказала знов русалка. — У тебе повні скрині парчі золоті, в що прибрати жінку. Не на одіж поглядай, тільки на самих дідичів.

Се правда — сказав короленко — але в лиця і одна й друга прегарна. По чім я пізнаю, з котрою моя доля?

Приглядайся добре — відповіла русалка. — Ось у сеї мережана в чудовій зворі сорочка на червоних чобітках ні сліду болота. Знай, що вона обережна, уважна, роботаща...

А у сеї другої, що так блистять на ляхій одежі, мов ті рубіни?

Се кров. Коли вона почула, що ти сюди приїдеш, не вважачи на терне, бігла перед ліс, щоба перепровадити тебе через небезпечне місце, бо боялася, щоб ти не втопився в болоті. Через то сорочонина чистої не одягла, через те і кров блистять на її одежі. За те отся друга так прибралася, щоби тобі сподобатися; вона також думала про тебе.

А проте я при ній жіг і утопи-

тись в болоті. Не з отсею красою мою долю! обертаючися до Ярини, спитав:

Чому ти, дівчино, так швидко бігла, що й часу в тебе не було прирватися хоч трохи? Чи аж так ти боялася за мене?

Не так за тебе, яснові короленку — відповіла ширю Ярина — бо-ж русалка сказала, що ти аж під сосною будеш. Та боялася за твоїх слуг та коней. Там небезпечно, а шкода, щоб вони погнули.

А тобі, дівчино, байдуже було за мене, що й не думала, як я уночі дістануся аж сюди? — сказав до Калини.

Я так, як і Ярина знала, що ти не згнеш, яснові короленку. Русалка і батько веліли мені йти сюди! Тому я йшла...

Вона послушна, завсіди слухатиме тебе — сказала русалка.

А отся друга розумна і серце в неї шире; не вважає вона на одіж, не боїться заболотити нові чобітки, за те як мати, думає не тільки про мене, але і про все моє добро, про слуг, ба й про звірат. Правду ти кавала, добра русалка, що доста в мене парчі на одіж для жінки, доста рук до праці. У сеї дівчині є серце королеви і вона буде моєю жінкою. Ну старій! Віддай мені за жінку отсю твою доню!

Найясніший короленку — закликав батько — се честь для мене і щасте, але я тобі правду скажу: У сеї дівчині розуму доброго нема.

а селяни землю тільки винаймають, з нужди селяни не можуть платити дідичам за винаймане поле і дідичі при помочі суду відбирають селянське поле. Це довело до бунтів, в часі яких попалено і пощипано дідичівські господарства. Японське правительство бачить, що без земельної реформи не дасться удержати ладу і тому мусить дати селянам землю на виплат, бо кукут землі селяни не можуть їсти убогости. Японські газети нарікають на большевиків, що вони викликали і страйк в Англії і селянський бунт в Японії.

В Португалії вибухла нова революція. Генерал Камора повалив диктатора Косту і перейняв владу. Він арештував Косту і велів його вивезти на оверські острови, де буде жити під сторожею. Так отже Португалія пережила в одній місяці аж дві революції. Це свідчить, що в тім краю панує безладдя. Тому не дивниця, що тут ширяться большевизм. В деяких португальських містах большевики розбрили військові залоги і перейняли владу. Мабуть недовго і ген. Камора буде радуватися владою. Вкортці наступить тут третя революція — тим разом большевизма.

ВСЯЧИНА

О. Нинита Була парох в Дубні коло Лежайска має своім селі бандитів, що чигають на його честь і добре їм. А саме заладили ці бандити допис до нашого часопису, в якій обещали о. пароха. Допис підписали „Іван Шишка“ і „Кирило Гайда“. Наша Редакція зачала провірявати правдивість цієї дописи і сконстатувала, що Івана Шишки і Кирила Гайди зовсім в Дубні нема. Отже клеветники підішлись під видумані імени і післили допис. Це писмо відіслали ми до о. пароха, щоб викрив клеветників і потягнув їх до судової відповідальності. Ми також подамо їх прізвища на позорницю нашим читачам, як тільки удасться тих розбишаків викрити.

Подання на посади вчителів уселюдних шкіл. Міністерство просвіти повідомляє, що на будуче вчителями вселюдних шкіл будуть із права іменовані тільки особи, що мають присяжні кваліфікації до навчання в уселюдних школах. Усі подання слід посилати не до інспекторів, в якій кандидат бажає працювати, але до кураторів. До подань треба долучити крім інших вимаганих залучень, оригінальні шкільні документи, а не відписи, хочби й додатовані. Подання без оригінальних документів звернуться нерозглядані. Із огляду на невелику кількість вільних посад є в інтересі кандидатів вносити подання на посади в якій небудь місцевості або бодей назвати кілька місцевостей, де кандидат бажає дістати посаду. Інформації що до вільних посад можна одержати в кураторіях шкільних округів. Міністерство просвіти не даватиме інформації.

Товариство „Медична Громада“ у Львові, подає інтересованим до відома, що подання о прийнятті на медичний відділ львівського університету треба вносити від 1—10 вересня с. р. До подання треба долучити слідуєчі залучення: метрику, свідоцтво зрілості в оригіналі, два останні річні свідоцтва іспитів, curriculum vitae, військовий документ, якщо кандидат є в списку військ. Ті, що мала вереву в студії по матурі, мають ще долучити до подання свідоцтво моральності потверджене на провінції Старостом, а в більших містах Дирекцією поліції. Як що кандидат переноситься з іншого університету, має долучити до подання крім вще вгаданих документів свідоцтво відходу і індекс. По баччі інформації звертатися листом (на відповідь долучити поштовою аянчок) на адресу секретаря Товариства: Лев Олександр, Львів вул. Декерта 16. Від першого вересня с. р. буде уділюватися ін-

формації устю, про що в відповідному часі буде оголошення в пресі.

Есенці до горішок, лікерів і руму до набуття в антиці під Звіздю „Перемішль Францішканська 24

Гроші амер. долар 9'25, канад. долар 9'15, чеська корона 0'26.

Новинки.

На ріці Рені в Кольонії розбився корабель, наладований бочками з вином. Бочки пливали по воді і багато їх вода викинула на беріг. Сейчас абіглися люди, розбивали бочки і пили. З початку була радість, що трафилась дурничка, але та дурничка вилізла опісля горлом. Одні з п'яків сказали собі, що воліє живіт тріснути ніж вино амарнуватися, і пили до бестям, так що дві особи умерло від п'ятки. Інші знова по яному зачали батся і одного п'яка убив. Два п'яки втопились в Рені. Опісля п'яки попадали покотом здовж берегу ріки. Треба було вислати аж 80 поліціятів, щоб повернули лад.

На сільварку Рудки коло Сухостава пов. Количинці парібчак Іларій Кулас провадив 5 коней в часі бурі. Загріміло і парубок в кіньми упав раженій громом. Люди відратували парубка і одного коня, а 4 коні забив грім. Того самого дня в іншій місці грім забив коня Антона Шимкова і коня Івана Хацього в Яблонова пов. Количинці. Вже то цього року багато шкоди наробили громи.

В селі Ценеві пов. Городок бушував довго злодій Стефан Сервас. Крав, що йому попало під руку. Люди теріли, бо боялись його, як огню. Аж тамошний селянин Михайло Чех не стерпів злодія і погрозов йому, що подасть його до суду. Ця погрова так розлютила злодія, що він онові вб'г довіста до стодалі, де спав М. Чех, і порубав йому голову, а опісля непритомного прикрив соломом, утік і прибіг до залізничного тору. Саме тоді їхав тягаровий поїзд в Городка до Львова. Злодій хотів вискочити до одного вагону, але посовгнувся і поїзд його покалічав. Так лежав він, аж найшов його будник, Раєного відвезено його до шпиталю. Кара Божа здібала його скорше, як людська.

Прут знов вилляв минулого тяжка. Наслідком обірнави хмари вода позаливала околиці по обох берегах ріки. Вода прабула так раптово, що позабирала худобу і дітей, що її пасли. Засіяв зовсім згнивши; мости, які лишались по посліднім вилляві, також пішли з водою. Поміч населенню конечна, бо деяким селам вода знищала не лиш засіви і позабирала худобу, але і понизила хати. — Повінь в Румунії прийняла страшні розміри. В селі Йоена люди перед повіню сховались до церкви. Церков завалилася і убила 60 людей, а 300 ранила.

Між Варшавою а Краківом ударилася два поспішні поїзди. Дві особи забиті, 8 тяжко ранних, багато легко ранних.

В старосамбірських повіті бандити напали на дім Гривця Паплика, в селі Стрільбичах. Гривць Паплик повернув недавно в Америку і в селі та околиці розійшлася вістка, що він привіз багато доларів. І от онові вночі прийшло на подвірє Паплика трох узброєних збуї, збудили його і погрожуючи крисами, домагались через двері, щоб вдав їм долари. Але Паплик не хотів грошей дати і збуї стріляли 3 рази до середана хати. Паплик вхопив револьвер і також зачав стріляти з хати. Від стрілів удав ранений Паплик, але також і один збуї був тяжко ранений. Тепер збуї вдерлися до хати, але зарубували лишевь 10 доларів, бо більше не було. Опісля взяли равеного товариша і повтікали. Ніхто в селі не чув стрілів, бо хата Паплика стоїть на убочі коло села. Поліція шукає збуї.

В Сколіві г. Стрия недалеко річки Опора, близько стації зал. і під лісом є в домі (серед огороді) ще кілька комват до винайму, в вітком або без, на час сезону літнього. Більша відомість у п. рад. викової Марії Левацької.

В ЙОРДАНОВІ сталась отястрашна подія: Заливничий емерит Антоні Бобік оженився недавно в вдовою, яка мала 7 дітей. З того супружества уродилося ще 2, так що разом було 9 дітей. В хаті панувала крайня нужда, бо маленька емеритурна зовсім не вистарчала на виживленне так великої родини і Бобікова мусіла заробляти працею в полі. Нужда була причиною і безнастанних сварок в родині Бобіків. Так само і онові прійшло до сварки, а Бобікова покинула чоловіка, забравши своїх 7 дітей, так що Бобік лишився сам з двоюма дітьми. Тоді прійшла ему до голови страшна думка: Вхопив свої дити і кинув їх до глибокої кернші, де вони втопились, а сам збив собі ніж в серце. Догадуються що Бобік одурів і як божевільний допустився цього страшного злочину.

В селі Краснім, пов. Турка 19 літня Юлія Павко породила веслюбну дитину, яку скрвала в коши, прикрива соломом, а опісля єї отець Семен Павко потайки закопав дитину на цвинтарі. Поліція веде слідство, щоб перекопати, чи заходить тут убиство дитини. Та мабуть дитина уродилась нежива. А потайки поховав її Семен Павко мабуть зі стиду, щоб люди не довідались, що его донька стала покряткою.

З ярмарку в Дрогобичі вертав Іван Мотряч зі Святники. На полі наваз на него Микола Тарнавський зі Соляця, побив його і відібрав йому всі гроші. Збуя арештовано. Нічонепомогають перестороги, щоб наші люди не вертали з ярмарку самітно, а особливо тоді, як мають гроші.

На середземнім морі був землетрус. Найбільше потерпіла грецькі острови. Села пощипані. І так на острові Родос завалилося 2 тисячі домів. Населенне огорнув великий страх. — Також на Індійськім і Тихім океані був великий землетрус, який наробив великої шкоди. Муровані доми повалились і живцем засипали людей. Населенне втікло з міст і мешкає в землях, бо боїться, щоб землетрус не повторився.

Нові книжечки.

Автори бажаючі, щоб їх твори були на цім місці оцінені, мусять прислати два примірники книжечки.

Життя і пригоди Цяпки Сперопада. Звіршував Антін Вільшенко. Ілюстрації Осипа Сорохтея, Львів 1926. Накладом „Червоної Калини“ — стор. 270. Ось і маємо вже першу епопею про життя і подвиги Укр. Січових Стрільців. Героєм епопеї є популярна постать Цяпки, про котрого загально оповідають багато переказів і анекдот. Автор А. Вільшенко переказує дуже докладно і подрібно його життєвіс, починаючи від народження, далі описує його гімназійні і університетські студії (I. пісня), початок світової війни, творення січових відділів і перші їх бої та подвиги Цяпки (II), його побут у коші (III) і в школі, закладання лицарського ордену Залізної Остроги, у якому стає Цяпка великим комтуром, планя нової роботи для національної справи, вихід у поле (IV). Далі слідує події в звязку з революцією на В. Україні, формування корпусу Січових Стрільців і пригоди Цяпки на Україні, після цього листопадові події у Львові, подорож Цяпки на В. Україну, перехід Галчан до „червоної“, арешт Цяпки, утеча його до укр. постанців і заслання большевиками до Архангельська (VII), вкїєці пригоди його в північній країні. — Твір Вільшенка гарний і цікавий, вірш добрий, гумору доволі, скучних місць у ньому небагато. Аля чи Цяпка, цей — як із епопеї виходять гумористі, любовні, чванько й босягу — справді має бути найкращим представником нашого ідейного стрільцтва. Зрозуміло, що вще агадані прикмети Цяпки роблять його популярною постаттю, але в національно-вишовного боку це має деякі відемні сторінки. — Книжечку, що оповідає про визвольну війну і піддержує у нас стрільську традицію, можна сміло поручити нашому загальному тм більш, що таких книжок у нас дуже мало, а епопея Вільшенка це першій цього роду твір. А для Перемишляна цікава

книжечка ще й тим, що тут багато місця присвячено Перемишльській і тутешнім відносинам (стор. 17—36). Видано книжку добре, тільки ілюстрації повинні бути мейше „модні“. — н. — к.

Собрание сочинений М. Г. Наумовича. Томъ I, книга I. Первое полное издание. Львовъ 1926. Издание О-ва им. М. Качковского. — стор. 152,8

В столітні роковани уродження І. Наумовича цього безсумнівно цікавого, талановитого й заслуженого популяризатора Галличин, видано тепер I. том його творів. І видання його творів безумовно потрібне, тільки не в такому вигляді. Після вступних статейок, писаних у російській мові, читаємо автобіографію Наумовича. Це найкраща річ в цілому тому, бо в ній маємо багато матеріалу до пізнання часів 1848 року і нізвичих. Далі йдуть 3 популярні оповідання: „Онуфрій Грушкевич — чарівник“, „Настуся“ і „Гроші із неба від небішки мамі“. Все те речі популярно-дидактичні, багато маємо тут примітивного й наївого, але скрізь бачимо ідейність автора, його любов до селянства, бажання просвітити й піднести його з бід, остерегти перед ворогами, освідити й виховати. Довгий виклад, що впадає часом у саме моралізування, перелітає автор оповіданнями з життя, а скрізь пише дуже популярно. Децо неактуальне або перестаріле можна було легко усунути або бодей у примітках позначувати. Немало вражає етимологічний правопис, зовсім уже не практичний для сучасних читачів, і російський одаж книжки (вступ). Колаб не це, то книжка певно пішлаб в найширші маси нашого селянства, що це й тепер може з неї багато навчатися. — Е. Грцак.

Борис Грінченко: **Забатьма** (Степовий гість) драма на 5 дій Львів — Перемишль 1926, ст. 64. Врдавніцтво „Подільська театральна бібліотека“. Ціна 2'50 вл.

Проспер Меріме: **Кармен** і інші оповідання. Переклад з французької мови і передмова Михайла Рудянского, ст. 153. Вібліотека перекладних архитворів „Горьківт“. Серія I. Книжка I.

Останні вісті.

Румунське військо в цілях рабунку вдерлося 7—8 км. на землю болгарську. Болгари несподівались цього бандитського нападу, їх гранична сторожа була мала, але мусили бронитися перед нападом. Згинуло 120 болгарських жовнірів.

В Альбанії вибухла революція проти уряду Ахмета Зогу. Італія вислала три воєнні кораблі до Альбанії. Військо Ахмета опустило повіт Дібра і втікло до портових міст Дураццо і Валбона.

В Америці вилетіли в повітрі два склади мувіції в Lakeden Mare і в Picadilly. Про що страшну катастрофу доносять такє: Дня 10. липня в часі великої бурі грім вдарив в склад амуніції в Lakeden Mare. Від грому запалилася мувіція. Вдвох найбільших магазинах було около 450 кірців пороху і около 1000 кірців матеріялів вибухових як динаміту і т. п. В інших магазинах було дуже багато гранатів, шрапнелів, бомб і тд. Пожар розширився і в неділю вилетів в повітрі магазин мувіції в Picadilly. Як доносять телеграми, сила вибуху була так страшна, що в віддаленню 25 км. в сліди знищення. Два міста в околиці зовсім зникло, остали по них лиш купи румовища. Забиті і ранених в кілька сот осіб — всі, що при життю лишилися повтікали в світ заочи. Згинуло теж 150 жовнірів, які сте-реглі магазини. Шкоди в магазинах ідуть в сотки мільонів, а шкоди в людськїм мавтку годі обчислити. До місяця катастрофи не можна зблизитися на пів милі, бо вибухи тривають далі і будуть повтарятися цілий тиждень. Шпиталі є переповнені ранними, тому по уляцях уладжено окремі лазарети, де уділяють равенням першої помочі. Щастє бодей в тім,

що американська поліція в часі катастрофи розіслала по всіх місцевостях післанців на автомобілях, щоб візвали населенне до утечі. Через те, що населенне втікло, уратувалось перед катастрофою.

В польсьнім соймі комісія соймова прийняла в першій і другім читанню зміну конституції. Третє читанне відбувається саме тепер і ще цього тижня зміна конституції буде ухвалена соймом. Комісія поробила зміни, про які напишемо. Найважнішою зміною конституції є це, що послі мають нетикальність посольську тільки в часі сесії, а по єї укінченню можна послів ставити перед суд.

НАДІСЛАНЕ.

КОНКУРСІ

Виділ Тов. „Дешева Кухня“ в Перемишлі оголошує конкурс на прийняття гімназійних учеників на шк. р. 1926/27. Бувші вихованки мають поновно внести подання. Подання треба вносити по кінцець липня ц. р. до: Тов. „Дешева Кухня“ в Перемишлі, ул. Свігурського ч. 10. На відповідь треба долучити переписну картку. Услівя прийяття подасться пізнііте.

Шукаю шевського ремісника, котрий знає крій і робити споды або лишевь наоравки. Зголошення слати: Іван Вовк Łurków p. Іосо.

Уважнітьсся егублену книжку військову, видану через П. К. О. Золочів на імя ГЛІЯРІЯ ЗЯТКОВСЬКОГО з громади Підгайчик повіт Зборів. Книжку згублено 15 грудня 1925 в часі їзди до Зборова.

ПРАВО ВОДНЕ, промислові заводи, мляни, тартаки і т. др. виробляє, перед властями в тих справах заступає цивільний інжніер-механік.

Павло Дурбак, заприсяжений судовий знаток у Львові, в. Чернецького 26.

Українська фабрика виробів залізних А. КУРЧАК - Добромиль

Виготовляє всілякого рода хрести церковні з огнетревалыми позолоченими банями, залізні вікна, огордження церковні і т. п. При тім зазначає, що працю виконує точно, солідно, дешево по вимогам найновішої техніки. Виготовлене замовлення доставляю своїм коштом на місце. **Всім Всч. о. парохам поручаюся.**

Оооі!! найлучший середник до вигублення нагнітків і грубої шкіри.

„ПУХ“ рослинний пудер до волоса надає волостьм мягкість, пушність, відтовшує і хоронить ясне волосся від темнення.

Поручає **Дрогерія В. І. МУШИНСЬКОГО** Перемишль, вул. Францішканська ч. 2.

Найдешевше жерело заупу.

Повір! **Повір!**

КООПЕРАТИВИ і сільські КРАМНИЦІ

ГУРТІВНИЙ СКЛАД

волочки, воєни, копу, заполочку, бавовни до вшивок в мотках Klark DMC, шовку, шпулькових ниток, Hagland, Тройка, гарасівок, стязок, крепінок, короник, обшивок, тасемок, гребенів, гузків, ножиів, баторів, паперців і туток „Солялі“, зошитів, всілякі паперові виробі і шкільні прилада, як також величезний вибір галатерійних товарів

по найдешевших цінах поручає передвоєнна знана фірма основана 1904 р.

ЛЕВ ЛЕВЕН

СТАНІСЛАВІВ, Ринок ч. 15. вхід від вул. БЕРНА ч. 3.